

z důvodu, že nájemce nevyhovuje požadavkům § 14 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. a za přidělení bytu onoho žádá několik státních úředníků a jiných osob příslušných do Karlových Varů.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil: — — — — —

V ohledu věcném stížnost odvolávajíc se na zdejší judikát z 1. července 1920 č. 5828 (Boh. č. 488) dovozuje, že odepření schválení nájemní smlouvy je nezákonné, poněvadž Viktor M. má v Karl. Varech byt, takže úřad byl povinen zkoumati, jsou-li tu věcné důvody pro odepření schválení. Stížnost přehlíží však podstatnou různost obou případů. Nálezem oním vyslovena zásada, že v § 2 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. případy, ve kterých obec schválení nájemní smlouvy odepřítí nemůže, nejsou vymezeny taxativně, a že osobám, které v obvodu bytovém po právu bydlí, nesmí býti schválení nájemní smlouvy, kterou si zajišťují nový byt, odepřeno již z toho pouhého důvodu, že nejsou splněny podmínky § 14 cit. zákona, nýbrž jenom tehdy, když odepření to vzhledem k účelu bytového zákona z věcných ohledů je odůvodněno. Osobami, které v obvodu bytovém bydlí, lze však rozuměti ve smyslu onoho nálezu pouze ty osoby, které mají tam svůj byt, v němž s celou svou domácností jsou již přestěhovány a trvale se zdržují. Bez tohoto omezení stala by se norma §§ 14 a 2, odst. 3, která nepochybně chtěla dosáhnouti toho, aby především zajištěny byly byty těm, kteří jsou nuceni ve veřejném zájmu v obci bydlet nebo kteří — majíce v obci právo domovské — jsou k tomu nuceni svým povoláním, ilusorní, a kontrola, daná obcím schvalovacím právem § 2 v zájmu plánovité distribuce bytů v obci, byla by bezcennou. Viktor M., jak uvádí odpor stěžovateli podaný proti výměru I. instance, přistěhoval se do Karl. Varů teprve koncem října 1920 a bydlí tam sám v podnájmu, kdežto domácnost jeho v Karl. Varech přestěhována ještě není; oznámení Maxe L., jímž zadal nájemní smlouvu s ním uzavřenou k schválení, samo poznamenává, že je už 7 měsíců přihlášen u bytové komise. Z toho je nade vší pochybnost patrné, že nelze jej počítati mezi osoby, které v obci již mají byt, nýbrž naopak mezi osoby, které ve smyslu § 14 zákona v obci bytu nemají a ohledně nichž platí tedy omezující ustanovení tohoto šu. Že by podmínky zde stanovené u Viktora M. byly splněny, stížnost netvrdí. Jestliže tedy žalovaný úřad odepřel schváliti smlouvu, kterou se mu sporný byt pronajímá, z důvodu, že nevyhovuje podmínkám § 14, a rozhodnutí nad to odůvodnil poukazem na to, že se o byt ucházejí osoby dle tohoto paragrafu kvalifikované, neodporuje rozhodnutí to zákonu a je ve shodě s jeho intencemi. — — — — —

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 919.

V y v l a s t n ě n í: * Stanoví-li § 2 zák. ze 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n., že nelze vyvlastniti nemovitostí, o kterých vlastník prokáže, že jich nevyhnutelně potřebuje pro svou vlastní živnost, hospodářství, dům nebo domácnost, rozumí tím používání jich in natura a nevztahuje se tedy ustanovení to na nemovitostí dané v pacht.

(Nález ze dne 2. července 1921 č. 8317.)

Věc: Provincialát řádu kapucínského v Praze (adv. Dr. R. Traub z Čes. Brodu) proti zemské správě politické v Praze (za stranu zúčastněnou, obec Kolín, Dr. O. Sommer) o vyvlastnění zahrady.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Obec Kolín domáhala se toho, aby za účelem stavby čtyř nouzových domů byla v její prospěch po rozumu zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. ex 1920 vyvlastněna část zahrady kapucínského kláštera č. kat. 116. V protokolu sepsaném dne — o místním ohledání zahrady jest konstatováno, že pozemek č. kat. 116 není zastavěn a že je používán za zelinářskou zahradu. Při jednání o návrhu obce ohradili se zástupci kláštera proti vyvlastnění uvádějíce, že klášterní zahrada nevystačovala k uhrazení životních potřeb konventu a proto že byla před 10 lety rozšířena o pozemek č. kat. 116. Tímto zvětšením byla výživa příslušníků řádu poněkud ulehčena. Pozemek č. kat. 116 je pronajat a konvent jej nezbytně potřebuje k zabezpečení svých nejnutnějších životních potřeb.

Okresní politická správa v Kolíně rozhodnutím z -- vyvlastnila pak zahradu č. kat. 116. — — — — —

Zemská politická správa rozhodnutím z — zamítla odvolání — — — —

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost. Nejvyšší správní soud uvážil o ní toto:

Zákon ze dne 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. ex 1920 ustanovuje v § 2, že předmětem vyvlastnění, jak o něm mluví § 1, vedle jiných objektů nejsou také nemovitosti, o kterých vlastník prokáže, že jich nevyhnutelně potřebuje pro svou vlastní živnost, hospodářství, dům nebo domácnost. Předpokládá tedy zákon, že nemovitost sama bezprostředně slouží potřebám živnosti, hospodářství, domu nebo domácnosti, a má na mysli naturální používání nemovitosti pro živnost, hospodářství, dům nebo domácnost. Důvodem vyloučení těchto nemovitostí z okruhu předmětů podléhajících vyvlastnění je tu bezprostřední vztah nemovitosti jako nemovitosti k živnosti, hospodářství, domu nebo domácnosti a není tedy nemovitost chráněna proti vyvlastnění jako zdroj peněžitého důchodu, jako pramen příjmu, který přináší vlastníku na nájemném nebo pachtovném. Nájemné nebo pachtovné může sice býti nevyhnutelným k uhájení hospodářské existence vlastníkovy, nelze však o něm říci, že je nezbytným pro živnost, hospodářství, dům nebo domácnost.

Stěžovatel sám v administrativním řízení udal, že pozemek č. kat. 116 jest již od roku 1912 v pachtu. Hledíc na úvahy výše uvedené jest tedy naříkané rozhodnutí v souhlasu se zákonem, když stojí na stanovisku, že ve sporném případě nejsou splněny předpoklady, na něž zákon váže vyloučení nemovitostí z okruhu předmětů podléhajících vyvlastnění po rozumu § 1 zák. ze dne 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. ex 1920.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že konvent hodlá, až se poměry příznivěji utváří, obdělávati zahradu svými bratřími a plodů zahrady používati pro obživu konventu, pak třeba na tuto námitku odpověděti tolik, že pro otázku vyvlastnění je rozhodným stav v době, kdy se o vyvlastnění rozhoduje, pro budoucnost proponované dispozice vlastníkovy na-

prosto neurčitého obsahu, o nichž nad to není jisto, zda a kdy k nim dojde, nemohou dotýkati se nepříznivě práva svazů vypočítaných v § 1 leg. cit. na vyvlastnění, a vylučovati toto právo svazů, jimž je propůjčeno v zájmu veřejného dobra k odstranění naléhavé nouze bytové. — —

Z těchto důvodů slušelo stížnost zamítnouti.

Č. 920.

Úředníci zemští: Zemský správní výbor nemá práva, aby zbavil zemského úředníka, ustanoveného platně na místo systemisované výhradně pro správu určitého objektu správního (zem. porodince a nalezince), pouhým správním opatřením tohoto služebního postavení a požitků s ním spojených.

(Nález ze dne 9. července 1921 č. 10.713/20.)

Věc: Dr. M. T. v Praze (adv. Dr. A. Brunclík z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran služebního přesazení, zastavení osobního přídavku a odnětí naturálního bytu.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Zemská správní komise usnesla se v sezení konaném dne —, uděliti MUDru M. T., k. č. z. zdravotnímu inspektoru v Praze, místo ředitele k. č. zem. porodince a nalezince v Praze, s nímž spojeno služné 7.200 K, naturální byt s palivem a svítivem a nárok na dvě zvýšení služného, vždy po třech letech po 800 K, jakož i zaopatření MUDra M. T. a jeho rodiny dle předpisů pro úředníky zemské platných. — — — Usnesením správní komise král. Českého ze dne 4. ledna 1918 byl MUDru M. T. povolen k jeho žádosti osobní, do pense nevpočítatelný přírůstek ročních 1000 K až do postupu do vyšší kategorie hodnostní. — —

V sezení konaném 17. září 1919 usnesl se správní výbor, aby MUDr. T. byl na místě odcházejícího zemského zdravotního rady, MUDra J. O. povolán k službě u zemského správního výboru s tím, aby nastoupil službu nově mu přidělenou dnem 1. října 1919 — — —. O tom vyrozuměn Dr. M. T. dekretem ze dne —.

Po té vydán byl stěžovateli další dekret ze dne —, kterým byl mu udělen titul zemského zdravotního rady s ponecháním titulu ředitele, stanoven počáteční termín k nabývání časových přídavků, poukázáno roční služné 7.200 K s prvním tříletým přírůstkem 800 K, současně však zastaven osobní přírůstek 1000 K udělený z důvodu zastávání služby ředitele zemského porodince a nalezince a stěžovatel vyzván, aby vyprázdnil naturální byt v zemském nalezinci do 14. února 1920 a přislíbeno mu vyplacení příbytečného, až naturální byt vyklidí.

Proti oběma těmto dekretům podal Dr. M. T. stížnost k nejvyššímu správnímu soudu. — — —

Nejvyšší správní soud uvažoval o stížnostech takto:

Žalovaný úřad »povolal« dekretem ze dne 22. září 1919 stěžovatele jakožto »ředitele českého zemského porodince a nalezince v Praze« ke